

PRETOR (4) *sb m*

pre- (2), prae- (2).

e oraz o w przypadkach zależnych jasne.

sg G pretora (2). ◊ A pretora (1). ◊ I pretor (e)m (1).

Sł stp, Cn, Linde brak.

W starożytnym Rzymie: wysoki (następny po konsulu) urzędnik, wykonujący władzę sądowniczą i administracyjną [praetor – szołtys Murm 175, Mymer¹ 11, BartBydg, Mymer² 10v; – wójt, szołtys, sed proprie, wszelaki urzędnik mający w swym poruczeniu żołnierski lud polny, hetman, albo też siedzący na sędziach. Nam praetoris proprium fuit ius dicere Mącz 319d; – magistrat na urzędzie postanowiony Calep; hetman; rządcza, rządzić, sprawca; rządcza nawyszszy; sędzia urzędowy – praetor Cn] (4) : Praetoriana comitia, WłaŃny łyem ná którym obierano Pretorá v Rzimiánów. Mącz 319d, 348d; KlonWor 13.

W połączeniu szeregowym (1): Skoro KonŃtántyn wiárę ś. ChryŃtuŃowę przyiął: ták kápłáńfki rozłádek wczćil: iż od káźdego łwego łędziáká y praetorá ábo praefektá/ ktorzy byli iáko wielcy krolowie/ o rzeczy łwieckie do biskupá dopuŃcił áppellácyey SkarKazSej 700b.

JDok